

IN MEMORIAM

Prim. Dr. GUSTAV PIASEK
(1925.–2007.)

Dana 5. rujna 2007. napustio nas je prim. dr. Gustav Piasek, specijalist medicine rada i povjesničar medicine. Rođen je 11. kolovoza 1925. u Velikom Grđevcu kraj Bjelovara, a klasičnu je gimnaziju završio 1944. u Zagrebu. Iste se godine upisao na zagrebački Medicinski fakultet, no ubrzo je morao prekinuti studij zbog mobilizacije u hrvatsko domobranstvo. Nakon rata nastavlja studij te je diplomirao 1951. u generaciji Mirka Dražena Grmeka i drugih liječnika koji su ostavili trajan obol hrvatskoj medicini. Radio je kao liječnik opće prakse u Glini i Zlataru, a opredijelivši se za medicinu rada, nakon četveromjesečnog tečaja pri Centralnome higijenskom zavodu stječe 1957. diplomu tvorničkog liječnika. Od 1958. bio je ravnatelj kotarske zdravstvene stanice u Novome Marofu, šef sanitarne inspekcije u Varaždinu, ravnatelj zdravstvene stanice u Konjščini. Završivši 1964. specijalizaciju iz medicine rada osniva u Konjščini prvi Dispanzer za medicinu rada u tom kraju. Godine 1969.–70. ravnatelj je Doma narodnog zdravlja u Zlataru, a potom zamjenik i pomoćnik ravnatelja Medicinskog centra u Varaždinu. Od 1976. do umirovljenja 1991.

vodio je Dispanzer za medicinu rada u Varaždinu. Napose se bavio profesionalnim bolestima i prevencijom profesionalnog traumatizma radnika.

Uza svoje stručne poslove, prim. Piasek se kao poliglot i čovjek široka obrazovanja istaknuo kao neumoran istraživač povijesti zdravstva Varaždina i Varaždinske županije. Napose je obrađivao varaždinske liječnike i primarje u prošlosti, hospitale i bolnice, ljekarne, epidemije i javno zdravstvo, komunalne, sanitarne i socijalne prilike u varaždinskom kraju, a posebice početke brige za higijenu rada. Objavio je 60-ak znanstvenih i stručnih radova u medicinskim i kulturno-povijesnim časopisima (*Acta medicorum*, *Liječnički vjesnik*, *Arhiv za medicinu rada i toksikologiju*, *Medicus*, *Hrvatski časopis za javno zdravstvo*, *Radovi Zavoda za znanstveni rad HAZU u Varaždinu*, *Kaj*, *Hrvatski sjever*, *Varaždinski godišnjak*, *Novi omanut*, *Marulić i dr.*) te oko 370 novinskih članaka u periodičkom tisku (*Varaždinske vijesti*). Tome valja pridodati i niz javnih predavanja u Hrvatskome liječničkom zboru, Matici Hrvatskoj (bio je predsjednik Nadzornog odbora Ogranka Matice u Varaždinu) te na radiju i televiziji. Obrađivao je i druge kulturno-povijesne teme kao varaždinsko groblje, požare u Varaždinu, sajmove, ulogu Židova i Čeha u starom Varaždinu i dr. Posebno mu se ističe knjiga *Zdravstvo Varaždina do konca 19. stoljeća* (1996. u izdanju HAZU-a), koja je likovno nadopunjena reprezentativnom fotomonografijom *Zdravstvo Varaždina* (2003.). Nije, na žalost, dočekaio objavljivanje svoje treće knjige o povijesti rodnog mu Velikoga Grđevca.

Dobitnik je niza priznanja i odličja, među kojima se ističe Srebrni orden za zasluge Republike Austrije i Medalja grada Varaždina, no nadasve će ostati trajno zabilježen u "zlatnoj knjizi" istaknutih varaždinskih građana, a za hrvatsku povijest medicine njegov odlazak znači trajan gubitak.

Prim. dr. Vladimir Dugački